

на който мъчно се вървеше. Снѣгътъ, който навалѣ нощесъ, бѣше смѣтенъ отъ вѣтъра на прѣспи. Казвахъ, че пѣтя, отъ позицията Св. Никола за с. Шипка, е билъ положително непроходимъ отъ дебелия, като огледало гладъкъ, ледъ, а между това прѣзъ този пѣтъ трѣбваше да се спускатъ не само войниците, но и артилерията и всичкитѣ войскови обози. За туй днесъ се испратиха нѣколко роти опълченци да раскопаватъ леда по пѣтя. Когато 4-а рота отъ 3-я дружина отивала на работа на чело съ ротния си командиръ Поручикъ Даниловъ, коня на този послѣдния билъ се плъзналъ и падналъ наедно съ Данилова. При това падание Даниловъ си строшилъ двата малки прѣста на лѣватаржка.

Слухътъ, за че опълчението ще конвоира плѣннитѣ Турци, се потвърди. Това обстоятелство, повтарямъ, направи твърдѣ лошо впечатление на опълченцитѣ. Не по малко бѣха недоволни и офицеритѣ, толкова повече, че тѣ сега, когато напълно се убѣдиха въ юначеството и неустрашимостта на опълченцитѣ, които въ нищо не отстъпваха на боевитѣ си другари — рускитѣ войници, жаждаха да се срѣщнатъ пакъ съ противника.

— По какви съображения се испраща опълчението да конвоира плѣннитѣ Турци, трудно е да се разбере, казваха офицеритѣ. Въ всѣки случай, началството съ това назначение прави една капитална грѣшка: излиза просто, че оставятъ вълцитѣ да пазятъ стадото.

Наистина, при всичко, че опълченцитѣ до неѣдѣ бѣха удовлетворени съ одържаната отъ насъ надъ Турцитѣ побѣда, но все по добръ бѣше да не се назначаватъ тѣ да конвоиратъ Турцитѣ, защото впечатления отъ турскитѣ звѣрства надъ нещастнитѣ задбалкански Българи не мѹжаха тѣй скоро да се забравятъ. Не бѣше съвсѣмъ не вѣроятно опълченцитѣ, въ врѣме на конвоиранieto, да отмѣстятъ на нѣкои отъ кръвниците, които опустошиха прѣкрасната Южна-България и съсѣкоха толкова народъ.

На 2-й Януарий се испрати отъ Шейново за Търново едната частъ отъ турскитѣ плѣнници, конвой-